

на ёднікъ рâвижъ полâнижъ, тога ва расхóдз-жтъ вы́ва по малко тръдлівъ оть сицки-тѣ мжрданія-та, и оть сицки-тѣ супражненія-та. Но растжикванье-то не пользва само сныі, кой-то си мжчно ваздыіхатъ, и кой-то скъ асфматически, кой-то иматъ иѣкоа си болесть на сѣрдце-то си, или на голѣмы-тѣ крѣвны сѫдины.

Виканье. Кога-то п'єніе-то прикаэванье-то, и высеко-то четење не заминуватъ иѣкои предѣлы, до-карватъ наѣ подѣзы сѣтнены. Съ тіа супражненія гласъ-жтъ става по силенжъ, и забиря лѣсно да сѧ преобрѣта: но мнѣго-то и оть вѣнчъ мѣркж-тѣ п'єніе, виканье и прикаэванье, мнѣго пѣти докараха крѣво-плюмъе-то, вѣрмъ-жтъ на вѣдкій-жтъ джигеръ, или на гжрло-то имъ, страданія на сѣрдце-то и на голѣмы-тѣ крѣвны сѫдины, и дрѣги страданія мнѣго тѣшки по ашракічески-тѣ сѫдины, (по гжрды-тѣ).

Треба братори-тѣ, кой-то прикаэватъ, и п'євицы-тѣ (Фалтове-тѣ) да си распѣшатъ гласъ-жтъ, да сѧ доста-вятъ додѣ не сѧ съморили, и додѣ не сѧ ги заболели гжрды-тѣ, или да рекъ по добре, треба да доставятъ тѣкъ като сѧ съморижтъ, да не си препи-ратъ никога гласъ-жтъ, да не сѧ мжчатъ да достигатъ сныіа гласове, до кой-то естество-то имъ не ги достави-да идатъ, да не п'єятъ нито да скажутъ подирж юденіе-то. Треба да супотреблѣватъ съмѣренікъ дїетъ, да праѣятъ всако иѣшо съ мѣркж, и наѣ мнѣго не съмѣрен-ко-то совокупленіе съ свой-тѣ си сопрѣги, и да сѧ вар-дигтъ да не пойдатъ мнѣго нито віно нито ракія: да сѧ